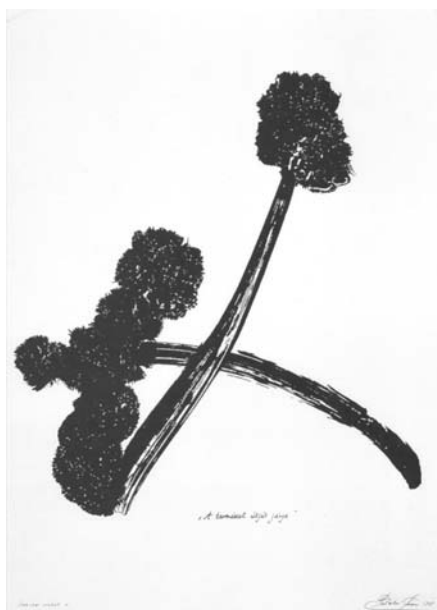

A bágeri dallam – mely átjárja verseit – versdúdolásra és ugyanakkor költemény-nézésre hív. Vagyis a hangok találkoznak a képekkel. Így jó ez, így hiszünk mi, a *Tükör élen* táncolva vidámabbak.

Felmerül a kérdés hová tartozik ez a sajátos bágeri költészet? Hiszen jellegében egyszerre szürreális, de ugyanakkor realista is. A magyar szürrealizmus legjobb jelenlegi képviselője, Czilczer Olga, tévedhetetlenül szürrealista verseket ír. *Tányéron a harmadik hold*, mondja, a megszórt szobor szerelmét érezzük át egy másik versében. Szürrealista volt, főleg párizsi kirándulása alatt és után József Attila, aki a *Medáliákban* azt írta „lehet, hogy hab vagy cukrozott tejen”, Báger viszont így közvetít: „Hírtornyok szerint / sütik a konyhák / éneklő lombok / kopasztott szobrát.” Vagyis a bágeri strófa, különössége ellenére elképzelhető. Avagy: „Geometriából nem működttem. Ötven után belém hasít: Gyilkosom volt a vonalzó.” E sorok olyan beleérzést közvetítenek, mely együttérzést kelt az olvasóban. Realista lenne ez a költészet? Metaforákat, metonímiát, hasonlatokat, allegóriát használ – vagyis a vers fegyvertárát.

De éppen az, hogy „egy az egyben” nem olvasható, csak átérezhető, és az, hogy a képi világa nem képtelen, mint Dalí csorgó órája, a *határterület* költőjévé avatja Bágert. Ezt a területet csak kivételes költő lakhatja be.

Kabdebé Tamás

LAO-CE IDÉZET (1985)